ALEXANDRE DUMAS

Alexandre Dumas

COPII MAICII DOMNULUI

Traducere în limba română: Lau** Voi*****-*****

COPII MAICII DOMNULUI

O scurtă poveste de Alexandre Dumas

«Les Enfans de La Madone»
Ce conte est paru dans le second tome de
Les cent-et-une nouvelles nouvelles des cent-et-un,
ornées de cent-et-une vignettes dessinées
et gravées par cent-et-un artistes.
À Paris, chez Ladvocat,
libraire de S. A. R. le duc d'Orléans Rue de Chabannais, no. 2
MDCCCXXXIII

Nous avons suivi le texte publié dans cette édition, dont nous avons respecté l'orthographe et la ponctuation, à quelques corrections près.

Le texte fut repris en 1835 dans *Souvenirs d'Antony* sous le titre «Cherubino et Celestini», avec deux autres contes qui en constituent la suite: «Antonio» et «Maria».

Povestea pe care o voi spune este o scena din viața unor tâlhari, şi nimic altceva.

Urmați-mă aici, în Calabria, veți urca cu mine un pisc din Apenini, şi ajunşi în vârf, veți avea, întorcându-vă spre sud, pe partea stânga Cosenza, iar spre dreapta, Santo Lucido, şi drept înainte, la o mie de paşi, partea abruptă a flancurilor muntelui în sine, din acest moment veți urma un drum deschis de un mare număr de incendii produse de un grup de bărbați înarmați: aceşti bărbații îl vânează pe tâlharul Jacomo, cu banda sa, acest grup au încredere în armele lor, dar când noaptea a venit, nu mai îndrăznesc să se aventureze, şi ei aşteaptă ziua pentru a continua căutarea în munți.

Acum coboară capul şi priveşte în jos, la cincisprezece metri adâncime sau mai puțin, pe acest platou înconjurat de stânci roşii, de stejari verzi şi groşi, de plopi anemici şi de arbuşti piperniciți, care par să domine peisajul, veți distinge siluetele a patru bărbați implicați în pregătirile pentru cină, aprinderea focului şi jupuirea unui miel; alți patru joacă *morra*[1] cu o astfel de viteză încât cu greu puteți urmări mişcările degetelor lor; doi stau de gardă atât de nemişcați, încât ați crede că sunt fragmente de roci, care au o formă umană; o femeie aşezată care nu îndrăzneşte să se mişte de teamă de a nu trezi un copil ce doarme în brațe sale; în cele din urmă, mai departe, un tâlhar care aruncă ultimele lopeți de pământ peste o groapă proaspăt săpată. Tâlharul este Jacomo, femeia este metresa lui, şi oameni care stau de pază, joacă şi pregătesc cina sunt ceea ce el numeşte *„banda mea”,* iar cel care este înmormântat a fost Hieronimo, secundul căpitanului, care a avut neşansa să fie spânzurat.

Acum, că ați ajuns să cunoaşteți oamenii şi locurile, permiteți-mi să spun povestea.

Atunci când Jacomo a terminat înmormântarea, el a lăsat deoparte uneltele ce le-a folosit, a îngenuncheat pe pământul rece

[1] Jocul constă în a prezenta rapid partenerul un număr variat de degete deschise sau închise. Câştigă cel care ghiceşte numărul de degete deschise.

şi când genunchii lui au atins nisipul umed, şi a rămas aproape de sfert de oră nemişcat şi s-a rugat, apoi a luat de la gâtul lui un medalion de argint în formă de inimă cu imaginea Maicii Domnului şi copilul Isus, legat cu o panglică roşie, el l-a sărutat cu respect aşa cum trebuie să facă un bandit cinstit apoi ridicându-se încet, s-a îndreptat din spate, cu capul în jos şi cu braţele încrucişate, s-a rezemat de baza stâncii care domina platoul pa care l-am descris.

Jacomo a făcut aceste mişcări atât de tăcut şi trist încât nimeni nu l-a deranjat în activitatea sa: se pare că chiar această relatare contravine legilor şi disciplinei pe care el a impus-o celor din jur, se încruntă şi cu gura larg deschisă, cu un gest de blasfemie abominabilă, tâlharul a strigat spre cer:

— *„Sangue di Cristo![2]...”*

Cei care tăiau mielul au căzut în genunchi, ca şi când ar fi primit o lovitură în rinichi, jucătorii au rămas cu mâinile în aer, gardienii au sărit în picioare ca şi cum ar fi revenit la viaţă, femeia a tresărit, copilul a început să plângă.

Jacomo a bătut din picior.

— Maria, linişteşte copilul, a spus el.

Maria a deschis repede corsetul ei cărămiziu, brodat cu aur, şi apropie de buzele de fiul ei sânul de o frumuseţe a femeilor romane, ea s-a aplecat peste el şi l-a cuprins în braţele ei ca pentru al proteja. Copilul a luat sân şi a tăcut.

Jacomo părea mulţumit cu aceste semne de ascultare, şi faţa lui şi-a pierdut expresie severă, care i-a întunecat pentru un moment faţa. Profund trist şi a făcut semn mâna oamenilor săi să-şi continue activităţile.

— Am terminat de jucat, a spus unul.

— Mielul este gata, a spus altul.

— Foarte bine, hai la cină, a spus Jacomo.

— Şi tu, căpitane?

— Eu nu supez.

— Nici eu, a spus vocea dulce de femeie.

— De ce nu, Maria ...

— Nu mi-e foame.

Aceste cuvinte au fost rostite atât de încet şi atât de timid că banditul a fost afectat, de asemenea, accentul lor era în natura lui de a fi: a lăsat mâna tăbăcită pe capul femeii, ea a luat-o şi şi-a apăsat buzele pe ea.

---

[2] Sângele lui Christos. (N. T.)

— Eşti o femeie bună, Maria.

— Te iubesc, Jacomo.

— Haide, fii înțeleaptă, şi vino la cină.

Maria l-a ascultat, şi ambii au venit să se aşeze în jurul focului pe grămada de paie, aveau pregătite felii de miel pe care bandiții au prăjit-o în baioneta unei carabine, brânză de capră, alune de pădure, pâine şi vin.

Jacomo a atras din teacă stiletul său, o furculiță şi un cuțit de argint pe cale l-a dat Mariei, între timp, a luat un pahar de apa pură, căci frica de a fi otrăvit de către țărani, care iar putea oferi vin, a făcut ca de mult timp să renunțe la băutură.

Toată lumea a început să mănânce, cu excepția celor două santinele, care din timp în timp, întorceau capul lor şi a aruncau o privire pofticioasă asupra celor ce mâncau, care dispărea cu o viteză înspăimântătoare: aceste mişcări de anxietate au devenit mai frecvente şi mai rapide cu cât masa progresa, astfel că în cele din urmă păreau mai interesaţi de cina prietenii lor decât tabăra duşmanilor lor.

În acest timp Jacomo a fost trist, şi pe fața lui puteați vedea că el are inima plină de amintiri, dintr-o dată el nu a mai fost capabil să reziste, şi-a trecut mâna peste frunte, a oftat, şi a zis:

— Eu trebuie să vă spun o poveste, copii! Puteți veni şi voi, a adăugat el, adresându-se santinelelor, ei nu vor îndrăzni în acest moment să ne atace, într-adevăr, şi ei nu ştiu că suntem aici. Santinelele nu au aşteptat să repete de două ori această invitație, şi imediat s-au apucat să mănânce cu o poftă de invidiat.

— Vrei să mă duc să le iau locul? a spus Maria.

— Mulțumesc, nu merită.

Maria şi-a strecurat timid mâna în cea a lui Jacomo. Cei care au terminat cina s-au aşezat în poziții mai comode pentru a auzi povestea, cei care mai mâncau încă şi-au ciulit urechile, fără un comentariu, şi toată lumea a ascultat narațiunea care urmează cu interesul acordat celui care, în general, spune o poveste, cu atenția specifică tuturor bărbaților rătăcitori în viață.

— Era în 1809, francezii au ocupat Napoli şi au pus un rege. Regele, la rândul său, ar cucerit Calabria, *per Baccho*[3]! munte după munte, n-a fost uşor, mai ales pentru localnici: mai multe bande s-au apărat aşa cum ne apărăm noi acum, pentru că muntele este al nostru, iar ei au pus *preț* pe capul liderilor acestor bande, cum au pus şi pe capul meu: pe capul lui

[3] *Pe Bacchus!* (it.)

Cesaris[4], printre altele, prețul era în valoare de 3000 de ducați napolitani.

Într-o noapte, în timpul serii s-au auzit câteva focuri de armă, aşa cum s-a auzit în seara asta, doi ciobani tineri păzeau turmele lor în munți dinspre Tarsia, aveau focul aprins pentru a încălzi puțin şi pentru a alunga lupii: ei erau doi copii frumoşi, doi adevăraţi calabrezi, pe jumătate goi şi purtând o piele de oaie în jurul taliei, sandale în picioare, o panglică pentru a prinde la gâtul lor imaginea Pruncului Isus, şi atâta tot. Ei erau aproape de aceeaşi vârstă, nici unul, nici celălalt nu-şi cunoşteau tatăl, veneau din sate aflate la trei zile distanță, unul din Taranto şi celălalt din Reggio, cum am arătat, nu erau din aceeaşi familie. Țăranii din Tarsia îi numesc, în general, *copiii Maicii Domnului*[5], aşa cum este numit orice copil găsit şi numele lor creştine erau Cherubino şi Celestini. Aceşti copii țineau unul pe altul, pentru că izolarea lor era aceeaşi. Cei care i-au adunat nu au făcuto din caritate, ci în speranța de a câştiga ceva, ei au făcut această faptă bună, şi au ştiut că nu se temeau de nimic şi le-a plăcut acest lucru.

Ei trebuiau, prin urmare, cum vă spun, să pască oile prin munți, ei mâncau aceeaşi pâine, beau din aceleaşi cană, dormeau sub stelele cerului, şi erau lipsiți de griji şi fericiți, ca şi cum pământul bogat era țara lor.

Deodată au auzit un zgomot în spatele lor şi când s-au uitat au văzut un om în picioare, sprijinindu-se în puşca lui, care-i privea cum mănâncă.

Da, pe Isus era un bărbat, şi costumul lui trăda profesia sa. El avea o lungă pălărie calabreză cu borul de culoare roşu-rubiniu şi panglici albe, era din catifea neagra strânsă cu o cataramă de aur, părul împletit, atârnând în jos, pe fiecare parte a feței ei, cercei mari, gâtul gol, o vesta cu butoane din țesături din sârmă de argint, aşa cum se poartă Napoli, cu un sacou la care de butonieră atârnau înnodate la un capăt, două batiste de mătase roşie, iar restul se pierdeau în buzunar, *padroncina*[6] sa credincioasă era plină de cartuşe şi închidea cu o cataramă de argint pantaloni scurți, din catifea albastră şi ciorapi legați la picioarele cu benzi mici de piele, încălțat cu sandale. Adaug faptul că avea inele pe toate degetele şi ceasuri în fiecare buzunar, şi două pistoale şi un cuțit de vânătoare la centura sa.

---

[4] Şeful celei mai temute bande de tâlhari.
[5] *Figli della madona.* (it.)
[6] Centură din piele.

Cei doi copii au schimbat o privire rapidă într-o clipă, tâlharul i-a observat.

— Tu mă cunoşti? a spus el.

— Nu, răspunseră copii.

— Te mai întreb o dată, tu mă cunoşti? da sau nu, nu mă deranjează că oamenii din munți sunt frați şi trebuie să se bazeze unul pe altul şi contez pe tine. De ieri, am mers ca o fiară sălbatică. Mi-e foame şi sete.

— Aici este pâine şi apă, au spus copii.

Tâlharul se aşează, îşi aşează puşca lângă coapsa lui, înarmat cu două pistoale la centura lui şi a început să mănânce.

Când el a terminat el s-a ridicat.

— Care este numele acestui sat, de unde putem vedea luminile? a întrebat el pe copii, indicând cu mâna spre orizontul întunecat.

Copiii se uitară câteva secunde spre punctul indicat de el, ei au trecut insolent mâinile peste ochii lor şi au râs, deoarece au crezut că tâlharul face haz de ei: au văzut nimic.

Ei s-au întors să-i spună, tâlharul era deja plecat. Ei au înțeles că el a folosit acest truc pentru că nu puteau vedea încotro a plecat.

Cei doi copii se aşezară din nou, şi după câteva momente de tăcere, s-a vorbit, în acelaşi timp.

— L-ai recunoscut? a spus unul.

— Da, răspunse celălalt.

Aceste cuvinte puține au fost schimbate cu glas scăzut, ca şi că erau îngroziți de a fi auziți.

— El este preocupat de faptul că îl vom trăda.

— Şi a plecat fără să spună un cuvânt.

— Nu ar trebui să fie prea departe.

— Nu, era prea obosit.

— Eu îl pot găsi, în ciuda tuturor măsurilor de precauție, dacă aş vrea.

— Şi eu.

Ambii copii nu au vorbit mai mult, s-au ridicat şi au dispărut în partea stângă a muntelui, ca a doi ogarii tineri.

După un sfert de oră, Cherubino era din nou aproape de foc, iar după cinci minute Celestini s-a aşezat alături de el.

— Ei bine ...?

— Ei bine ...?

— L-am găsit-o.

— Şi eu.

— Dincolo de tufele de oleandru.
— Într-o adâncitură din stâncă.
— Ce era în dreapta lui?
— Un aloe înflorit, şi ce avea el în mâinile lui?
— Un pistol încărcat.
— Da.
— Şi era dormit?
— Ca şi cum toți îngerii se uitam la el.
— Trei mii de ducați, aşa cum vezi stelele pe cer!...
— Fiecare ducat este în valoare de zece *carlins*, şi noi câştigăm un *carlin* pe lună, aşa că am putea trăi la fel bine ca şi bătrânul Giuseppe, nu vom câştiga trei mii de ducați în toată viața noastră.

Cei doi copii au tăcut timp de câteva minute. Cherubino a rupt tăcerea.

— E greu să omori un om, a spus el.
— Nu, a spus Celestini, omul este ca o oaie; are o venă la gât, aceasta trebuie să fie tăiată, asta e tot.
— Ai observat [gâtul] lui Cesaris?
— Gâtul lui era gol, nu-i aşa?
— Nu ar fi greu să-l ...
— Nu, cu condiția ca cuțitul să taie bine.

Fiecare dintre copii a trecut o mână peste marginea lamei cuțitului său, apoi s-au privit o clipă fără a vorbi.

— Va fi lovitură pentru amândoi, a spus Cherubino.

Celestini luat nişte pietricele şi le-a prezentat cu mâna lui închisă.

— Par sau impar?
— Par.
— Este impar, tu eşti...

Cherubino a plecat fără să spună un cuvânt, Celestini s-a uitat după el în direcția în care ştia că era Cesaris, şi atunci când el l-a pierdut din vedere, a început să se amuze aruncând în foc, una după alta pietrele ce le avea în mână.

După zece minute el l-a văzut pe Cherubino înapoi?

— Ei bine! a spus el.
— N-am îndrăznit.
— De ce?
— Doarme cu ochii deschişi, şi m-am gândit că se uită la mine.
— Să mergem împreună.

Ei au luat-o la fugă, dar curând au încetinit, şi apoi chiar au mers în vârful picioarelor, şi în cele din urmă ei s-au culcat pe burtă şi s-au târât ca şerpii, până au ajuns la boschetul de oleandru, tot ca şerpii au ridicat capetele lor, s-au strecurat printre ramuri, şi au văzut pe tâlhar dormit în aceeaşi poziție în care l-au văzut mai devreme.

Apoi au alunecat unul prin dreapta şi altul prin stânga, pe sub arcada de sub stâncă. Apoi, s-au oprit lângă el, cei doi copii şi-au luat cuțitele între dinți, s-au aşezat fiecare pe un genunchi. Tâlharul părea treaz, ochii erau larg deschişi, numai privirea era fixă.

Celestini a făcut un semn cu mâna către Cherubino, aşa ca un semn de atac, tâlharul, înainte de a adormi a sprijinit puşca de stâncă, şi avea trăgaciul legat cu una din batistele lui de mătase. Celestini dezlegat uşor batista, a trecut-o peste capul lui *Cesaris*, şi văzând că Cherubino era gata, el a strigat brusc:

— Acum!

Cherubino s-a repezit ca un tigru tânăr în gâtul tâlharului,care a dat un strigăt teribil, a sărit în sus, şi sângerând, s-a învârtit pe loc, a dat capul pe spate, căutând cele două pistoale, şi a căzut mort.

Cei doi copii au rămas realmente şi fără suflare. Când au văzut că tâlharul nu mai mişcă, s-au ridicat şi s-au apropiat de el, au început să-i separe capul tăindu-i coloana vertebrală, când capul a fost complet separat de corp, l-au învelit într-o batistă de mătase, şi după ce au fost de acord să-l poarte fiecare pe rând, ei au plecat spre Napoli.

Ei au mers toată noaptea prin munții orientându-se după strălucirea stelelor. La ivirea zorilor, au văzut Castro-Villari, dar nu au îndrăznit să traverseze oraşul, ca nu cumva sângele să trădeze ce transportau, precum şi de teamă ca banda de tâlhari să răzbune moartea lui *Cesaris*, liderul lor.

Dar foamea i-a învins, unul dintre ei a decis să meargă pentru a obține pâine de la han, în timp ce celălalt ar aştepta la poalele munților, dar după puțin timp a revenit.

— Şi banii? a spus el.

Ei care purtau un cap care avea o valoare de trei mii de ducați, şi nici unul, nici celălalt nu aveau cu ce să cumpere o pâine.

Atunci, cel care purta capul a dezlegat batista, a luat unul din cercei lui *Cesaris*, şi l-a dat prietenul lui. O jumătate de oră

după aceea celălalt s-a întors cu provizii. Au mâncat şi şi-au continuat călătoria lor.

Seara au ajuns într-un mic sat numit Altavilla. Hanul era aglomerat cu căruţaşi care au condus călători la Pestum, cu vaporeni care urcau spre Sele şi *lazzaroni*[7] care nu le păsau că locuiesc acolo sau în altă parte.

Cei doi copii au stat într-un colţ pe care l-au găsit liber, au pus capul lui *Cesaris* între ei, şi mimând că nimic nu s-a întâmplat, toată lumea dormea, au plătit chiria cu celălalt cercel, şi au continuat călătorie cu câteva minute înainte a se lumina.

Pe la ora nouă dimineaţa au văzut un oraş mare, în partea de jos a unui golf, ei au întrebat de numele lui: li s-a spus că este Napoli.

Ei aveau mai mult să se teamă de tâlharii lui *Cesaris*, aşa că au mers în oraş. Ajunşi la podul Maddalena, au abordat o santinelă franceză şi l-au întrebat în calabreză, unde ar trebuit să meargă, pentru a primi suma promisă celor care aduc capul lui *Cesaris*.

Santinelă a ascultat grav până la capăt, apoi s-a gândit un moment, şi-a tras mustaţa sa, şi a zis ea.

— E uimitor, aceste puşti care nu sunt mai înalţi decât rucsacul meu, ai vorbesc deja în limba italiană, micii mei prieteni, aşteptaţi!

Copiii care la rândul său, nu au înţeles, au repetat întrebarea lor.

— Se pare că acesta ştie, a spus santinelă, şi el a arătat spre un sergent.

Sergentul a bălmăjit câteva cuvinte în italiană, el a bănuit care era întrebarea, ghicit că în batista însângerata ce o purta Celestini se afla un cap, şi l-a chemat pe ofiţerul său. Ofiţerul a dat celor doi copii o escorta din doi soldaţi care i-a dus la Palatul Regal, unde era şi sediul ministerului de poliţie.

Soldaţii au declarat că au adus capul lui *Cesaris*, şi toate uşile se deschideau în faţa lor.

Ministrul a vrut să vadă pe curajoşii care a ucis pe *„flagelul”* din Calabria, şi i-a primit în biroul lui pe Celestini şi Cherubino.

Se uită un timp îndelungat la aceşti doi copii frumoşi, cu o faţă nevinovată, costum pitoresc, şi grav i-a întrebat în italiană cum au făcut şi cum a decurs acţiunea lor, s-a mirat că totul a fost atât de simplu, el a cerut dovada a ceea ce au spus ei, şi

[7] Vânzători ambulanţi de paste. (it.)

Celestini s-a aşezat într-un genunchi, a dezlegat batista, a luat capul de păr, şi l-a pus în linişte pe biroul ministrului.

El nu avea nici un motiv pentru nu plăti recompensa.

Cu toate acestea, excelența, văzându-i atât de tineri, le-a oferit să-i bage într-un pension sau într-un regiment, şi a spus că guvernul francez avea nevoie de tineri curajoşi şi decişi.

Ei au spus că guvernul francez nu a analizat de ce au ei nevoie, erau loiali Calabriei, nu pot nici citi, nici scrie, iar ei nu au avut unde învăța ca să intre într-un regiment, viața în pustietate cu care au fost obişnuiți le-a dat o pregătite necorespunzătoare disciplinei militare, ei se aşteaptă să aibă o capacitatea mai mare de manevră şi de a exercita o ocupație corespunzătoare celor cei trei mii de ducați, pe care tocmai i-au câştigat.

Ministrul le-a dat o bucată de hârtie la fel de mare ca două degete, a chemat un curier, şi i-a ordonat să-i conducă la casierie.

Casierul a numărat suma: cei doi copii au pus banii în batista de mătase încă sângerândă, au înnodat cele patru colțuri peste cei trei mii de ducați, au ieşit la stânga printr-o uşă care dădea în Piața Sf. Francisc cel Nou, şi s-au trezit la capătul străzii principale Toledo.

Strada Toledo este palatul poporului. Ei au văzut de-a lungul străzii multe prăvălii şi *lazzaroni* ambulanți, care în plin soare ofereau cu voluptate castroane de macaroane de-ți lăsa gura apă. Atunci li s-a deschis pofta de mâncare, au mers la un comerciant, au cumpărat un castron şi un bol plin de macaroane, au dat un ducat, şi au primit rest nouă *carlins*, nouă *grains* şi doi *calli*[8]: cu această cheltuială ar fi trăit în mod obişnuit o lună şi jumătate.

Ei se aşezară pe treptele palatului din Piața Maddaloni, şi au luat cina lor somptuoasă, fără să aibă nici o idee despre ce vor face.

Pe Strada Toledo, se dormea, se mânca, sau se juca. Cum după ce au mâncat, nu le era somn, s-au amestecat într-un grup de *lazzaroni* care jucau *morra*.

După cinci ore au pierdut trei *calli*.

Dacă ar fi pierdut trei *calli* pe zi, ar fi putut juca o treime din eternitate sau cam aşa ceva.

---

[8] Un ducat valora 10 carlins; un carlin valora 10 grains şi un grain valora 12 calli.

Din fericire, în acea seara au aflat că există în Napoli case în care ar fi putut mânca cu un ducat o cină, şi pierde mii de *calli* într-o oră.

Ei au vrut cineze într-una din aceste case: era un hotel. Patronul s-a uitat hainele lor, şi a râs: ei i-au arătat banii lor, şi patronul s-a înclinat cu faţa la pământ, el le-a spus să meargă în camera lor până le va lua „excelenţele lor" nişte haine decente, care le-ar permite să mănânce cu toată lumea.

Cherubino şi Celestini se priviră, ei nu erau siguri ce înseamnă pentru gazdă haine decente, pentru ei de zeci de ani hainele lor aveau un gust foarte bun. Într-adevăr, aceasta a fost compusă, după cum am spus, dintr-o piele de oaie frumos înfăşurată în jurul taliei, şi sandale bune legate în picioare, tot restul corpului era gol, şi se simţeau foarte confortabil, mai ales pe aşa arşiţă. Cu toate acestea, ei s-au resemnat atunci când li s-a explicat că ar trebui să poarte un costum complet pentru dreptul de a cina pentru un ducat şi pierde mii de *calli* într-o oră..

În timp ce ei stăteau la masă, un croitor a intrat în camera lor, şi i-a întrebat ce fel de haine doreau.

Ei au spus că, deoarece ei aveau aceste haine, fiecare dintre ele ar dorit un costum calabrez, cum poartă tinerii cei bogaţi, cum au văzut duminica în Cosenza şi Taranto. Croitor făcut un semn că acest lucru este suficient, şi a adăugat că excelenţa lor le vor avea în dimineaţa următoare.

Excelenţele lor au cinat, şi au constatat că *ravioli* şi *sambajone* au gust mai bun decât macaroane, *lacryma christi* era mai bună decât apa pură, pâinea de grâu era preferabilă turtei de orz.

Când au terminat l-au întrebat pe chelner dacă le este permis să se întindă pe pământ, el le-a arătat două paturi, ei credeau că acestea sunt capele.

Celestini, care cu siguranţă era casierul desfăcut batista şi a pus ducaţii într-un fel de birou, a luat cheiţa, şi a legato cu o panglică în jurul gâtului său.

Apoi şi-au făcut rugăciunea către Sfânta Fecioarei, sărutară icoana Ei, apoi au mers la culcare într-un pat unde ar fi putut încăpea cinci, fără a fi deranjaţi, şi au dormit până la ziuă.

A doua zi, croitorul s-a ţinut de cuvânt, şi din acea zi, deoarece aveau un costum complet, ei au putut să ia masa restaurantul hotelului, iar la joc au pierdut 120 de ducaţi.

Un chelner le-a oferit, pentru confort, să îi conducă seara într-o casă în care pentru ei va fi încă mai distractiv.

Când a venit vremea, au luat în buzunarele lor ducați pe deplin, şi l-au urmat pe băiat. S-au întors la hotel în dimineața următoare, morți de foame şi cu buzunarele goale.

A fost o viață bună au reținut perfect adresa casei unde au petrecut noaptea, şi unde le-a plăcut aproape la fel de mult ceea ce mâncau la masă şi jocurile la care participau, prin urmare, au revenit noapte de noapte.

Ei au dus această viață două săptămâni, şi ei s-au emancipat în mod considerabil: în acest timp ei au cunoscut un preot catolic sau un sublocotenent francez, care pentru ei reprezenta acelaşi lucru.

Într-o noapte când au venit, ca de obicei, la acea casă, acesta era închisă printr-un ordin superior: nu știu ce crimă a fost comisă acolo.

Ei au văzut o mulțime de oameni ce mergeau în aceeaşi direcție, şi ei i-au urmat.

În câteva minute au fost aproape de Villa Reale, pe frumoasa promenadă Chiaja. Ei nu o ştiau încă.

Chiaja era la ora zece seara locul de întâlnire a lumii bune; venită la Napoli să respire briza din Golf, încărcată cu parfumul de portocali din *Sorento* şi de iasomie din *Posillipo*. Aici erau mai multe fântâni şi statui decât tot restul pământului, şi apoi dincolo de fântâni şi statui, era o mare cum noi nu vedem nicăieri.

Aşa că ei s-au plimbat pe lângă cele două *Birboni*, întâlnind femei uşoare, care vânau bărbați, pe de o parte pentru banii lor, şi pe de alta parte pentru pumnalele lor.

Ei au văzut un grup care s-a oprit la o cafenea. În mijlocul acestui grup era o caleaşcă, în caleaşcă era o femeie care făcea un tratament cu gheață. Grupul era adunat pentru a o privi pe acea femeie.

Era, de fapt, cea mai frumoasă creatură care, din moment ce Eva a fost creată de mâinile lui Dumnezeu. O creatură pentru care să moară şi un papă.

Calabrezii noştri au intrat într-o cafenea, a comandat două şerbeturi, şi s-au aşezat la fereastră pentru a vedea femeia mai bine şi minunatele ei mâini în special.

— *Corpo di Baccho*, ea este frumoasă! a spus Cherubino. Un bărbat s-a apropiat de el şi l-a bătut pe umăr.

— Momentul este bun, domnul meu tânăr, a spus el.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Acest lucru înseamnă că Contesa Fornera este liberă pentru două zile, după Cardinalul Rospoli…

— După ce?

— Şi dacă doriți, pentru 500 de dubloni, şi tăcere ...

— Ea este a mea?

— E a ta.

— Ah! Şi tu ce eşti?

— Un *'ruffiano,* pentru al servi pe domnul.

— Un moment, spuse Celestin dacă o vreau şi eu pe această femeie?

— Deci, excelența voastră, suma va fi dublă.

— Foarte bine.

— Cine va fi primul?

— Acest lucru stabiliți între voi, eu mă asigur dacă este liberă în acea noapte, vin să vă iau de la hotelul Veneția, în cazul în care sunteți de acord.

Ruffiano a întins mâna lui, copiii noştri pe-a lor. Caleaşca cu contesa a plecat.

Celestini şi Cherubino s-au întors la hotel: acestea au rămas doar 500 de ducați.

Ei s-au aşezat pe fiecare parte a unei mese, pentru un joc între ei, şi fiecare a luat câte o carte.

Asul de inimă a scăzut la Cherubino.

Distracție plăcută, a spus Celestini, iar el s-a aruncat pe patul lui. Cherubino a pus cei 500 de ducați în buzunar, a verificat cu uşurință dacă pumnalul său este teacă, şi l-a aşteptat pe *ruffiano*: după un sfert de oră acesta a sosit.

— Este liberă în această noapte, a spus el.

— Ei bine! să mergem.

S-au dus pe jos, noaptea era frumoasă, cerul lumina pământul cu toate stelele.

Contesa locuia într-o suburbie din Chiaja, *ruffiano* a intrat primul, Cherubino l-a urmat cântând:

Che bella cosa è de morire ucciso
Inuanze a la porta de la inammorata.
L'anima se ne saglie in paradiso,
E lo cuorpo lo chiegne la scasata![9]

---

[9] Cel mai frumos mod de a muri
Este să fii ucis în fața iubitei tale:
În timp ce sufletul tău merge la cer,
Amanta plânge deasupra cadavrului.

Ei au ajuns la mică uşă ascunsă, o femeie îi aştepta.

— Excelență, a zis *ruffiano*, dă o sută de ducați pentru mine, şi pune alți 400 în micul coş de alabastru de lângă şemineu.

Cherubino ia plătit o sută de ducați şi a urmat-o pe femeie.

Era un frumos palat de marmură, de fiecare parte a scărilor erau lămpi cu globuri de cristal, precum şi lângă fiecare lampă era câte o arzătoare din bronz unde ardea tămâie. Au trecut pe lângă nişte apartamente ce puteau găzdui un rege şi curtea lui şi apoi, după o galerie mare au ajuns la o uşă închisă, menajera a deschis uşa, l-a împins pe Cherubino, şi a închiso.

— Tu eşti Gidsa? a spus o voce de femeie.

Cherubino s-a uitat spre locul de unde venea acea voce, şi el a recunoscut-o pe contesă, purtând doar o rochie de muselină, culcata pe o canapea acoperită cu *basin*, jucându-se cu o şuviță din parul ei lung despletit şi ea s-a ridicat şi s-a acoperit cu o mantilă spaniolă.

— Nu, Signora, nu este Gidsa, a spus Cherubino.

— Cine eşti tu? a spus vocea cu un aspect chiar mai dulce.

— Eu, Cherubino, copilul Maicii Domnului şi tânărul a avansat până la canapea.

Contesa s-a sprijinit pentru un moment pe cot, şi l-a privit surprinsă.

— Ai venit pentru stăpânul tău? a întrebat ea.

— Am venit pentru mine, Signora.

— Nu înțeleg.

— Ei bine! Te voi face să înțelegeți. Te-am văzut astăzi la Chiaja în timpul tratamentului cu gheață, şi am spus, văzându-te: *Per Baccho*, ea este frumoasă!

Contesa a zâmbit.

— Atunci un om a venit la mine şi mi-a zis: nu doriți această femeie pe care o găsiți frumoasă? Costă 500 de ducați. M-am dus acasă şi am luat banii, m-a adus la uşa ta, el mi-a cerut 100 de ducați pentru el, şi i-am dat, cu privire la ceilalți 400, el mi-a spus să-i pun în acest coş de alabastru.

Cherubino a aruncat trei sau patru pumni de bani în coş, ea fața s-a colorat precum coşul de fum.

— Ce îngrozitor, că... Maffeo! a spus contesa, ce maniere de a aranja lucrurile?

— Nu ştiu cine este Maffeo, a spus copilul, şi eu nu sunt foarte familiarizat de cum se aranjează lucrurile. Eu ştiu că mi-a promis o singură noapte şi o sumă, eu încă mai ştiu că am plătit

această sumă şi, prin urmare, vei fi a mea pentru o noapte. Zicând aceste cuvinte, Cherubino a făcut un pas spre canapea.

— Stai acolo sau sun, strigă contesa, şi servitorii mei te vor arunca afară pe uşă.

Cherubino puse o mâna pe gura ei si alta pe pumnal.

— Ascultă, signora, spuse el cu răceală când m-ai auzit intrând, ți-ai închipuit că o fi vr'un preot capuțin de familie, sau vr'un bogat călător francez, şi ți-ai spus că va fi uşor. Nu sunt nici unul, nici altul, Signora, sunt un calabrez, nu un palid din câmpie, ci un copil al muntelui, dacă vrei, dar un copil care a adus de la Tarsia la Napoli, capul de un tâlhar într-o batistă, dar nu capul unui hoț oarecare. Capul lui *Cesaris*! Acest aur, pe care-l vezi, e tot ce a rămas din prețul acestui cap, alți 2.500 de ducați au zburat la joc, s-au înecat în vin, s-au pierdut pe femei. Pentru cei 500 de ducați, aş putea avea încă zece nopți femei, vin şi jocuri de noroc, nu vreau, te-am dorit, şi te voi avea.

— Mai bine moartă, da, se poate.

— Trăieşte, dar...

— Niciodată.

Contesa întins brațul ei spre cordonul clopotului, Cherubino o legă de canapeaua de lângă şemineu.

Contesa a țipat şi a leşinat: Cherubino i-a pironit mâna cu pumnalul său, între lambriuri, şase centimetri mai jos de clopot.

.....

Două ore mai târziu, Cherubino a revenit la hotelul Veneția, el l-a scuturat pe Celestini, care dormea buştean, acesta se ridică din pat, se frecă la ochi şi se uită la el.

— Ce este cu acest sânge? a spus el.

— Nimic.

— Şi contesa?

— E o femeie frumoasă.

— De ce naiba m-ai trezi, atunci?

— Pentru că nu mai avem nici un *calli* de azi înainte.

Celestini s-a ridicat. Cei doi copii au ieşit din hotel ca de obicei, şi nimeni nu s-a gândit să-i oprească.

La ora unu, în dimineața aceea au trecut pe podul de Maddalena, la ora cinci erau în munți.

Aici s-au oprit.

— Ce să facem? a spus Celestini.

— Nu ştiu. Să ne facem iar păstori?

— Nu, Iisuse!

— Ei bine! ne facem tâlhari.

Ambii copii au dat mâna şi şi-au jurat cu fier încins prietenie pentru totdeauna. Ei şi-au ţinut promisiunea lor cu sfinţenie, începând din acea zi nu s-au mai despărţit niciodată.

Greşesc, a zis Jacomo, el s-a întrerupt şi s-a uitat la mormântul lui Hieronimo, ei s-au despărţit cu o oră în urmă.

Copiii Maicii Domnului (1833)
Alexandre Dumas